

til Værks. Ja, der er ingen, der bestrider den højtærede Ministers Ret til at angribe os. Men det, jeg sagde, var, at naar han angriber os, er det, fordi han ikke har nogen Mulighed for at forsvare sig. Han vælger sit Forsvar paa den Maade, at han angriber os, og navnlig har han angrebet Den overordentlige Kommission og sagt, at det var egentlig paa dens Opfordring, han havde foretaget sine uheldige Kulindkøb.

Nu citerede den højtærede Minister en Udtalelse af mig. Jeg havde længe ventet paa, at denne Udtalelse skulde komme frem. Jeg ved meget vel, hvorom det drejede sig, og jeg kunde nok tænke mig, at naar det kneb mest for den højtærede Minister, vilde han ogsaa ty til dette Middel, selv om det er ganske uanvendeligt i denne Sag. Forholdet er dette, at jeg ikke paa det Tidspunkt anede noget om, at den højtærede Minister havde handlet saa uklogt med Statens Midler. Jeg gik ud fra, at han havde købt Kul for 5—6 Maanedes frem i Tiden, og jeg havde god Grund til at gøre det efter de Oplysninger, der forelaa fra Statsministeren, og de Udtalelser, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder havde givet til Bedste her i Tinget som en Slags Vejledning om de Kulindkøb, han havde foretaget, for de var af den Beskaffenhed, at man ikke kunde faa det rigtige ud af dem, medmindre man fik en særlig Vejledning, og den havde jeg ikke søgt. At den højtærede Minister i en Tid, da Kullene var oppe i den højeste Pris, virkelig havde kunnet handle saa uklogt at købe kritikløst af alle mulige Mennesker, der gav sig ud for at have Forstand paa at handle med Kul, købe ikke blot for 1921, men et godt Stykke ind i 1922, havde jeg ikke tænkt mig Muligheden af. Og han kan aldeles ikke bebrejde mig noget, fordi jeg nu, da jeg er blevet gjort opmærksom derpaa, retter Bebrejdelser mod ham. Mine Udtalelser overfor ham i December viser netop, at jeg kun vilde kritisere det, der var at kritisere, men paa ingen Maade vilde gøre Ministeren ansvarlig for, at han havde sikret Landet en fornuftig og rimelig Reserve selv til høje Priser.

Rode: Den Gang, vi oprindeligt talte om disse Sager her i Rigsdagen, sagde jeg for mit Vedkommende, at jeg vilde vente, indtil der forelaa en Redegørelse, før jeg dannede mig mit Syn og mit Standpunkt overfor det, der var passeret. Det første, jeg har bebrejdet den højtærede Indenrigsminister, er, at den Redegørelse, han har givet, er ganske ufyldstgørende. Jeg

kan ikke erindre noget Eksempel paa, at en politisk Minister har holdt saa afgørende Dokumenter til Sagens Belysning tilbage, som den højtærede Indenrigsminister her har gjort. Det viser sig jo ogsaa, hvor vanskeligt det er at diskutere den Sag her i Rigsdagen, fordi Indenrigsministeren har holdt Dokumenterne tilbage. Han taler pludselig her om Gesandtens Forslag. Ja, han kender dem, men vi andre kender dem ikke, og det skulde dog være Rigsdagens Pligt — det siger jeg til de Herrer af Venstre, som sidder og ler derovre — og Ret at kunne diskutere Sagen med fuldt Kendskab til den. Men den højtærede Indenrigsminister taler nu om, at Gesandten har foreslaaet et bestemt Statsindkøb. Det ved jeg intet om. Det Memorandum, jeg har holdt mig til, taler kun om et Fællesindkøb. Hvorfor giver Ministeren os ikke Sagerne i Finansudvalget, trykte her i Betænkningen, saa vi kan diskutere paa et virkeligt Grundlag? Den højtærede Minister taler stadig om en Erklæring, han har faaet, hvor man har afvist Statsindkøb. Hvad er det for en Erklæring? Hvorfor findes den heller ikke i Papirerne? Maa vi ikke faa den hele Erklæring frem, saa vi kan se, hvorfra den stammer, og hvad den overhovedet siger om disse Sager?

Den højtærede Indenrigsminister har saaledes gjort det vanskeligt at forhandle om denne Sag paa Rigsdagen, og det har han vel sine Grunde til. Med Hensyn til Gesandtens Forslag om de 100 000 Tons er det imidlertid muligt efter de Oplysninger, der foreligger, at rekonstruere sig, hvornaar det er fremsat. Dette Forslag findes jo ikke i nogen af de Skrivelser, som jeg tidligere har omtalt; det maa da være fremsat paa et senere Tidspunkt, paa et Tidspunkt, hvor man herhjemme sagde: Nej, vi behøver ikke at gøre det, for nu ved vi, hvor meget der er købt. De Skrivelser, Telegrammer og Indberetninger fra Gesandten og Direktør Gregersen, som jeg omtalte, var Skrivelser, som er indkommet paa et Tidspunkt, hvor der endnu kunde gøres noget til Forhindring af de fra Amerikas Side saa kritiserede planløse Indkøb. De Herrer er jo meget store, men jeg tror oprigtig talt ikke, at de skal prale alt for meget af, at de har siddet overhørig, hvad deres egen Gesandt siger dem om, hvorledes man i Amerika ser uvilligt paa, hvad der her foregaar, eller sidder overhørig, hvad en af dem særlig udsendt Mand siger om, hvorledes man ser paa det derovre. Det er ikke noget at prale af, naar Resul-